

stød, at det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen var gaaet med til, at man var enedes, og derefter havde sagt dette om at tage Stødet straks. Deroverfor skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Rode, at inden Forhandlingen paa Amalienborg Slot den 3.—4. April foreligger der Udtalelser, baade fra det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen og fra Landstingets Venstres daværende Formand, afdøde Landstingsmand Jørgen Pedersen, om, at en Handel mellem Valglov og Generalstrejke vilde man ikke være med til. Linien mellem disse Udtalelser og Udtalelsen om at tage Stødet straks er overmaade god. Jeg vil derfor have Lov til at hævde, at jeg derigennem har dokumenteret, at de Radikale og Socialdemokraterne laa paa Linie med Storkapitalens Interesser.

Til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg skal jeg sige, at jeg mener ikke, man behøver at faa Mistanke om Skurkestreger, fordi der er et Angreb om store Tantiømer. Det har jeg overhovedet ikke sagt noget om i de Spørgsmaal, jeg har stillet. Men selve de store Tantiømer og selve det, at der var dette voldsomme Angreb fra Storkapitalens Side paa „Det Forenede“, var jo dog et Stof, som man maatte tro, „Social-Demokraten“ skulde bruge, og derfor har jeg spurgt: Hvad er Grunden til, at man ikke brugte det?

Endelig skal jeg til allersidst gøre den Bemærkning, at naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, til Trods for at jeg ogsaa udenfor denne Sal har sagt til ham, at der ikke var nogen Hjælpeaktion, i sit Blad skriver: Fra Højres Side blev der gjort et latterligt Forsøg paa at vikle Hr. Borgbjerg ind i en Diskussion om et to Aar gammelt Referat i „Social-Demokraten“, naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, til Trods for at han vidste dette, skriver saaledes i sit Blad, saa sidder han ynkeligere i det, end han søger at give det Udseende af.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Det ærede Medlem sagde, at naar han ved denne Lejlighed havde nævnt Glückstadt som Radikalismens og Socialismens politiske Ven, var det, fordi vi i Øjeblikket diskuterede ham. Det ærede Medlem var imidlertid saa venlig at meddele, at han overalt i Landet havde sagt det samme. Derfor tillader jeg mig at spørge det ærede Medlem, om ikke Sammenhængen med, at han nævnte Etatsraad Glückstadt og ikke Etatsraad Andersen,

som altsaa er ganske sidestillet med Glückstadt i dette Forhold, skulde være den, at Etatsraad Glückstadt er en falden Mand, en af den offentlige Mening, ja, næsten af Domstolene dømt Mand, at han er en i den almindelige offentlige Mening ret afskyet Mand, om ikke dette skulde være Forklaringen paa, at han søger at drage dette Navn frem og kæde det til Socialismen og Radikalismen paa et Grundlag, hvor Etatsraad Andersen, som det ærede Medlem nu har maattet erkende, da han bliver tvunget til at føre det frem, staar ganske Side om Side med Etatsraad Glückstadt.

Derefter gaar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller over til at forsvare de Konservatives Holdning ved denne Lejlighed. Han siger, at han vel ved, at Partierne paa Amalienborg enedes om en Afvikling af Forholdene, en Tilbagetræden af Ministeriet Liebe, en Tilbagevenden til parlamentariske Tilstande, men ikke, af hvilke Grunde man gjorde det. Ja, jeg maa antage, at Grunden var, at man fandt, det var rigtigt, at Generalstrejken aflystes, og at man kunde vende tilbage til parlamentariske Forhandlinger om Valgloven. Jeg antager bl. a. ikke, de Konservative var fremmede for den Tanke, at det var ønskeligt, at man, naar Generalstrejken fjernedes, kunde komme til en endelig Afgørelse af Valglovsspørgsmaalet; det viste ogsaa de senere Forhandlinger, at de vel forstod Interessen deraf. Jeg formoder, at alle, ogsaa det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, som det ærede Medlem paa ganske uberettiget Maade har draget ind i Forhandlingen ved at citere ham, paa dette Tidspunkt har haft akkurat den samme Opfattelse. Om der senere har vist sig at være nogen egentlig Linie i de Konservatives og Venstres Politik i denne Sag, det skal jeg ikke diskutere i Dag, det kan vi vist ikke klare paa nogle faa Minutter ad Gangen. Men hvad jeg skal tillade mig at fastholde, er det, at Konservatismen i Hovedstaden den Gang greb ind til Krisens Afværgelse paa nøjagtig samme Maade som Forretningslivets Repræsentanter, akkurat paa samme Maade, og at Konservatismens politiske Ledere i Landsting og Folketing enedes med de andre Partier nøjagtig paa det Grundlag, paa hvilket vi stræbte efter et Resultat, nemlig Afværgelse af Generalstrejken, saaledes at Valgloven kunde vedtages. Jeg finder, at jeg dermed har gjort mig færdig med det ærede Medlem Hr. Christmas Møller; men i øvrigt, hvis han ønsker det, skal jeg blive ved lige saa længe, han fortsætter.